

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2023 r.
sprawy **A.K.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k. w z. z art. 11 § 2 k.k. i
innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie,
z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 894/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Myszkowie,
z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt II K 860/21,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A.K. kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.H. z Kancelarii Adwokackiej w C. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

[MD]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Myszkowie wyrokiem z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt II K 860/21, uznał oskarżonego A. K. za winnego tego, że:

„w dniu 19 lipca 2021 r. w miejscowości P., gm. K. woj. [...] na drodze publicznej kierując pojazdem marki [...] o nr rej. [...] nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Kielcach z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 982/20, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt II K 994/19, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku oraz do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Myszkowie z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt II K 495/20, zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, nie stosując się jednocześnie przy tym do decyzji właściwego organu Starosty Powiatowego w O. z dnia 12 lutego 2021 r., nr [...], o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. AM/B1/B na okres 2 lat licząc od dnia 10 grudnia 2020 r. do 10 grudnia 2022 r., do decyzji właściwego organu Starosty Powiatowego w O. z dnia 26 stycznia 2021 r. nr [...] o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. AM/B1/B na okres 2 lat, licząc od dnia 24 października 2020 r. do 24 października 2022 r., do decyzji właściwego organu Starosty Powiatowego z dnia 17 grudnia 2020 r., nr [...], o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. AM/B1/B na okres 1 roku, licząc od dnia 16 października 2020 r. do 15 października 2021 r. włącznie, do decyzji właściwego organu Starosty Powiatowego w O. z dnia 18 sierpnia 2020 r., nr [...], o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. AM/B1/B na okres 1 roku, licząc od dnia 8 lipca 2020 r. do dnia 8 lipca 2021 r. włącznie, oraz do decyzji właściwego organu Starosty Powiatowego w O. z dnia 14 lipca 2017 r., nr [...], o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. B”,

tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku).

Ponadto Sąd I instancji na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat (pkt 2 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego A.K. oraz obrońcy oskarżonego, w których zarzucono szczegółowo opisany w tych pismach błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu oraz obrazę przepisów postępowania, tj. w szczególności art. 5 k.p.k. i nienależytą obsadę sądu, Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 894/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a to:

„a) art. 8 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd Okręgowy w Częstochowie, iż skazany A. K. swym zachowaniem naruszył decyzje Starosty Powiatowego w O. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kat.: AM/B1/B: z dnia 14.07.2017 r., znak: [...], (błędnie oznaczony znak decyzji w wyroku Sądu Rejonowego oraz w wyroku Sądu II instancji) z dnia 26.01.2021 r. znak [...] (błędnie oznaczony znak decyzji w wyroku Sądu Rejonowego oraz w wyroku Sądu II instancji) i z dnia 12 lutego 2021 r. znak [...], a tym samym popełnił czyn z art. 180a k.k. działając wbrew wskazanym powyżej decyzjom, w sytuacji, gdy decyzje te były decyzjami wadliwymi, albowiem nie wskazywały okresu, na jaki cofnięto skazanemu prawo do kierowania pojazdami, a których to okoliczności zarówno Sąd I, jak i II instancji nie dostrzegł, a tym samym decyzje te nie mogły stanowić podstawy do uznania skazanego winnym popełnienia czynu z art. 180a k.k., a w konsekwencji czego Sąd Okręgowy w Częstochowie rozpoznając sprawę w granicach apelacji i sformułowanych w niej zarzutów, winien ocenić zgromadzony materiał dowodowy i dokonać ustalenia, iż skazany swym zachowaniem nie naruszył w/w decyzji Starosty Powiatowego w O., a tym samym, iż skazany swym zachowaniem nie działał wbrew tymże decyzjom administracyjnym, a więc nie naruszył art. 180a k.k.;

b) art. 180a k.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że swym zachowaniem skazany naruszył wydane przez Starostę Powiatowego w O. decyzje z dnia 14.07.2017 r., znak: [...], z dnia 26.01.2021 r., znak [...], i z dnia 12 lutego 2021 r., znak [...], w sytuacji, gdy z uwagi na wadliwość tychże decyzji (polegającą na niewskazaniu w nich okresu na jaki cofnięto skazanemu uprawnienia do kierowania pojazdami), nie mogły one zostać przez skazanego naruszone poprzez niezastosowanie się do nich;

c) art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, polegające na wydaniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd, który był nienależycie obsadzony, albowiem w składzie Sądu zasiadała Pani Sędzia M.M., powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w C. w dniu 4 lutego 2021 r. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co oznacza, iż Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie nie spełniał standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 3 stycznia 2023 r., sygn. akt VII Ka 894/22, oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt II K 860/21, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Zastępca Prokuratora Rejonowego w M. wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, w związku z czym podlegała oddaleniu na posiedzenie w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez skarżącego zarzutu nienależytej obsady Sądu odwoławczego, tj. spełnienia

bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zdaniem obrońcy skazanego nienależyta obsada sądu wynikała z faktu, że w składzie Sądu II instancji zasiadała sędzia M.M., powołana na urząd sędziego Sądu Okręgowego w C. w procedurze z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w kształcie nadanym ustawą z 2017 r. Skarżący – poza kwestią wadliwości powyższej procedury – nie podniósł jednak jakichkolwiek argumentów, które miałyby świadczyć o braku spełnienia przez Sąd z udziałem tej sędzi w niniejszej sprawie minimum bezstronności i niezawisłości.

Tymczasem zgodnie z uchwałą połączonych Izb z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, którą powołał w treści kasacji skarżący, dla przyjęcia istnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. konieczne jest wskazanie i wykazanie okoliczności, które w konkretnej sprawie przesądziły, że sędzia sądu powszechnego powołany przez wadliwie obsadzoną Krajową Radę Sądownictwa nie spełnia standardu sądu bezstronnego. Dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy powołać się na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem uzasadnienie *in concreto*, że sędzia sądu powszechnego nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości (zob. uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22; zob. również np. postanowienia SN: z dnia 24 sierpnia 2022 r., sygn. akt III KK 216/22; z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt I KK 9/23). Chodzi zatem o szczególne okoliczności uzasadniające w konkretnym przypadku odnoszonym do danego sędziego przypuszczenie, że gwarancje niezawisłości zostały w istotny sposób osłabione. Skarżący zobowiązany był zatem do wykazania, że doszło w konkretnym przypadku do przełamania domniemania bezstronności i niezawisłości (zob. postanowienie SN z dnia 1 lipca 2022 r., sygn. akt III KK 207/22). Skoro zaś nie dopełnił on tego obowiązku, to zarzut nienależytej obsady Sądu odwoławczego należy uznać za oczywiście bezzasadny.

Jeśli zaś chodzi o pozostałe zarzuty kasacyjne dotyczące naruszenia art. 8 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., a także art. 180a k.k. (zawarte w

kasacji w zarzucie a) i b), to również nie mogły być one uznane za zasadne. Analiza zarzutów oraz ich uzasadnienia dowodzi, że skarżący w istocie kwestionował kontrolę odwoławczą dokonaną przez Sąd odwoławczy, a w szczególności akceptację przyjętego przez Sąd I instancji spełnienia znamion czynu zabronionego z art. 180a k.k. poprzez przyjęcie, że istniała decyzja administracyjna o cofnięciu skazanemu uprawnienia do kierowania pojazdem. Należy bowiem odnotować, że kasacja nie może służyć wzruszeniu ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. W kasacji nie można również zarzucać obrazy prawa materialnego, skoro Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji, przepisów tych nie stosował.

Należy jednak stwierdzić, że zakwestionowanie w kasacji decyzji administracyjnych stanowiących podstawę skazania A. K. za przestępstwo z art. 180a k.k. nie mogło doprowadzić do uchylenia wyroku Sądu odwoławczego. Skarżący pominął bowiem okoliczność, że w dniu popełnienia przypisanego skazanemu czynu, tj. w dniu 19 lipca 2021 r., wiązała skazanego decyzja właściwego organu Starosty Powiatowego z dnia 17 grudnia 2020 r. nr [...], skoro dotyczyła cofnięcia skazanemu uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi posiadania prawa jazdy kat. AM/B1/B na okres roku, licząc od dnia 16 października 2020 r. do 15 października 2021 r. włącznie (k. 13 akt). Już chociażby z tego względu należy uznać, że prawidłowo w postępowaniu sądowym w sprawie ustalono, iż skazany zrealizował znamiona przestępstwa z art. 180a k.k.

W tym kontekście zakwestionowanie pozostałych decyzji administracyjnych jako podstawy faktycznej dla przypisania odpowiedzialności nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego. Fakt, że wskazane przez skarżącego decyzje administracyjne są wadliwe ze względu na brak podania w ich podstawie okresu ich wiązania względem skazanego (k. 11-12 oraz 15 akt), ma znaczenie jedynie w perspektywie nieprawidłowego opisu czynu. Z dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k. wynika, że skutecznym zarzutem kasacyjnym może być tylko taki, który wskazuje na rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia. O wpływie „rażącego naruszenia prawa” na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można natomiast mówić jedynie wówczas, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego,

które w sprawie zostało wydane (zob. np. postanowienie SN z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt IV KK 721/21). Ze względu na powyższe argumenty nie można przyjąć, że w niniejszej sprawie nieprawidłowy opis czynu realizującego znamiona art. 180a k.k. prowadziłby do modyfikacji w zakresie karnoprawnych konsekwencji istotnych dla skazanego. Stąd zarzuty a) i b) kasacji również okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[ms]